

P.S. НЯКОЙ ТРЯБВА ДА ПЛАТИ

Originally published by Storytel Original

© Богдан Русев, *автор*

© Ирен Барева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2021

ISBN: 978-954-28-3386-4

БОГДАН РУСЕВ

P.S. **НЯКОЙ
ТРЯБВА ДА
ПЛАТИ**

1. ГЛАВА

2001 година, остров Сан Матадор

Майкъл се събуди от докосване по рамото. Когато отвори очи, видя една невъзможно красива жена, която го гледаше и се усмихваше. Той примигна. Не можеше да си спомни къде се намира.

– *Bienvenido a San Matador* – каза жената.

„Испански – помисли си Майкъл. – С латиноамерикански акцент.“

– *Gracias* – отговори машинално той.

Жената се усмихна още по-широко, когато чу произношението му. Беше с тъмносиня униформа, която подчертаваше тялото ѝ. Освен това беше от онези жени, които сякаш се бяха родили на високи токчета. На главата си носеше миниатюрна шапчица.

„Стюардеса – помисли си Майкъл. – Значи съм в самолет.“

В това нямаше нищо чудно. През последните две денонощия беше прекарал повече време в самолети, отколкото през целия си живот досега. Беше потеглил на това пътуване толкова отдавна, че очакваше да пристигне на някакво измислено място, което не съществува на картите.

И в известен смисъл наистина беше така.

– Ще кацнем след четвърт час – добави стюардесата на английски. – Но си помислих, че ще искате да видите острова от въздуха, докато захождаме за кацане. Гледката си заслужава.

Стюардесата се отдалечи по пътеката между седалките, като го остави да я проследи с поглед. Гледката наистина си заслужаваше. Майкъл не отмести от нея очи, докато тя не излезе от салона, и едва тогава се огледа.

Беше сам. В самолета имаше само осем места, но другите седем бяха празни. Бяха удобни кресла с бежова кожена тапицерия, обърнати с лице едно към друго. Между тях имаше малки масички, украсени с вазички. От всяка вазичка стърчеше по една-единствена черна роза.

Беше стигнал много, много далеч от мястото, откъдето бе тръгнал.

Първият му полет беше до Париж с раздрънкан съветски витлов самолет от шейсетте, който ръмжеше, возеше и миришеше като селски автобус. На летище „Шарл дьо Гол“ останаха както старият му паспорт, така и старата му самоличност. Следващото пътуване на Майкъл вече беше в първа класа, където салонът за богоизбраните беше на два етажа, свързани със спираловидно стълбище. Полетът до Каракас беше десет часа и половина, а оттам продължи с няколко прекачвания на все по-малки летища, все по-далеч от континента и все по-навътре в океана. Имената на островите, от които излиташе и кацаше, звучаха все по-малко като имена на правдоподобни държави и все повече като имена на коктейли.

И сега беше единственият пътник на единствения самолет на единствената авиокомпания, която обслужваше летището на Сан Матадор.

Майкъл погледна през прозореца. Отначало видя само безкрайната синева на океана, която се простираше във всички посоки до хоризонта. След това забеляза и миниатюрно петънце суша, което бързо се уголемяваше, докато самолетът се приближаваше към него. След минута вече различаваше характерната форма на острова, с която Сан Матадор толкова щеше да се гордее в националните рек-

ламни кампании за привличане на туристи, ако имаше такива. Погледнат от въздуха, островът представляваше общо взето равностранен триъгълник, а от северната му страна в него се врязваше дълбок залив, така че общата му форма наистина удивително наподобяваше сърце. Впечатлението се засилваше от двете по-малки островчета от двете му страни; погледнати отгоре, те оформяха почти права линия, която сякаш пронизваше сърцето – като стрелата на Амур... или смъртоносен изстрел.

Но Сан Матадор не се рекламираше и не се опитваше да привлича туристи. Нещо повече, както Майкъл вече се беше убедил лично, властите на острова правеха всичко възможно, за да обезкуражават случайните посетители. За да се сдобие с мястото си на този самолет – единствения начин да пристигне на острова по въздуха, защото летището на Сан Матадор не приемаше самолети на други авиокомпании – беше необходима лична покана от сина на президента на миниатюрната, яростно независима държава, която владееше територията на острова.

Дори за организацията, която представляваше Майкъл, наличната информация за остров Сан Матадор беше оскъдна. Беше една от онези бивши колонии, които се бяха сдобили с независимостта си не на бойното поле, а на масата за преговори. Подписът от страна на бъдещата президентска република Сан Матадор беше положен от съобразителния и безскрупулен командир на дотогавашния окупационен гарнизон. В този ден военният диктатор без усилие беше влязъл в коренно противоположната роля на освободител на малобройния си народ. През следващите няколко години Генералът (никой не го наричаше по никакъв друг начин) беше установил тоталната си власт на острова вероятно с цената на безмилостни репресии. „Вероятно“, защото никой не знаеше какво се случваше там. Островът беше обгърнат от информационно затъмнение,

което беше изумително за началото на новото хилядолетие. В сравнение със Сан Матадор дори Северна Корея беше популярна туристическа дестинация. Държавата не членуваше в нито една международна организация, не допускаше репортери на територията си и вежливо, но твърдо отказваше всякакви опити за чуждестранни инвестиции.

Даже името на Сан Матадор не беше истинско. Светец на име Сан Матадор, разбира се, не съществуваше. Действителното название на острова беше наследство от колониалното му минало и беше доста по-дълго и скучно. Но малкото хора по света, които изобщо знаеха за неговото съществуване, познаваха Сан Матадор единствено с този колоритен прякор. Майкъл не знаеше дали беше измислен от местните жители, или лично от Генерала.

Беше идеалното място, където човек да се скрие от целия свят.

Но Майкъл не идваше за това. Идваше по работа.

Както можеше да се очаква, летището на Сан Матадор имаше само една писта за излитане и кацане. Зашеметяващата стюардеса му пожела приятно прекарване в страната, Майкъл слезе от малкия реактивен самолет с единствената си пътна чанта в ръка и трябваше да направи само десетина крачки, за да стигне до входа на салона за пристигащи пътници. Сградата на летището беше на един етаж, с остъклени стени от всички страни и по-голямата част от нея се заемаше от кръглия бар по средата. Майкъл не забеляза никакви официални служители, които да проявяват интерес към провеждането на паспортен или митнически контрол. В действителност на летището на Сан Матадор в този час сякаш имаше само двама души.

Единият беше мъж на около шейсет години, който стоеше зад бара. Майкъл никога не беше виждал човек с подобен ръст. Нямахше да се учуди, ако разбере, че мъжът е

висок два и петдесет. Нямаше да се учуди, ако се окаже три метра. Беше толкова висок, че гладко обръснатата му тъмнокожа глава почти опираше в тавана на летището. Освен това беше слаб като върлина и беше спретнат в безупречно изгладена черна риза. Тя беше закопчана до най-горното копче на яката и до последното копче на китките на дългите му ръкави. Ръцете му бяха толкова дълги, че можеше да стигне до всяка бутилка зад бара, без да помръдва от мястото си и без да се обръща.

Барманът го изгледа втренчено, без да мига. На Майкъл му се стори, че мина цяла минута, преди мъжът да му кимне за поздрав: сковано и тържествено. Не се усмихна и не каза нищо. Вместо това с пестеливи, професионални движения постави салфетка на бара, прецизно отля част от съдържанието на няколко бутилки с разноцветни течности в един шейкър и все така безмълвно му приготви тропически коктейл с чадърче. Майкъл се доближи до бара, остави пътната си чанта на пода, взе чашата си и едва тогава се обърна към младата жена, която седеше на съседното столче.

– Наздраве, предполагам – каза той.

Говореше на английски, с американски акцент.

Младата жена се завъртя на столчето, за да го погледне. Огледът продължи известно време. Сякаш всички на този остров си бяха дали дума да не бързат, преди да кажат нещо. Майкъл използва случая, за да я огледа на свой ред. Косата ѝ беше с една идея по-светла от последния път, когато я беше виждал. На опаковката на боята за коса сигурно пишеше нещо като „есенно злато“. Очите ѝ, от друга страна, бяха с една идея по-тъмни. На опаковката на цветните контактни лещи сигурно пишеше нещо като „лешниково изкушение“. Беше облечена с поредния си делови костюм с пола до коляното, която бе толкова тясна, че придвижването с нея сигурно щеше да бъде невъзможно, ако не беше

снабдена с цепка, която стигаше доста над коляното. Беше свалила самото си и го бе оставила на съседното столче на бара, сгънато като по учебник. Като жест към тропическия климат, под него беше с памучна блуза без ръкави. Не носеше бижута, а поне според Майкъл не носеше и грим – но като всеки нормален мъж той никога не можеше да бъде сигурен дали една красива жена наистина не си е сложила грим, или си го е сложила толкова умело и дискретно, че нито един мъж не би го забелязал.

Казваше се Бетина, но предпочиташе да я наричат Бети.

– Добре дошъл на Сан Матадор – отговори му делово тя.

После кимна към чашата му:

– Нямах време за коктейли. Срещата ни с клиента е след един час, а не можеш да отидеш облечен... така.

Майкъл повдигна вежди.

– Това е съвсем приличен летен костюм – възрази той.

Бети се изправи от мястото си и пое към изхода от летището.

– Именно – подхвърли тя през рамо.

Летището в Сан Матадор беше толкова малко, че нямаше собствен паркинг. Направо до бордюра, в сянката на една палма, ги чакаше едно яркожълто порше бокстър кабриолет. Когато видя колата, Майкъл подсвирна.

– Да, знам – отвърна Бети и сви рамене. – Това беше най-скромната кола, която се даваше под наем тук.

Тя му подхвърли ключовете от поршето. Майкъл ги улови с една ръка във въздуха, но със същото движение ги подхвърли обратно към нея.

– Предпочитам ти да караш, ако нямаш нищо против – каза той.

Бети не каза нищо, докато седнаше зад волана. Майкъл седна до нея, тя натисна газта и ускорението го залепи за седалката, когато потеглиха.

– Взех къща под наем в града – каза му тя, докато шофираше.

Движеха се по единственото шосе с две платна, което свързваше летището на Сан Матадор с вътрешността на острова. В Сан Матадор имаше само един по-голям град, който носеше същото име. Данни от официално преброяване, разбира се, липсваха, но според неофициалната оценка на организацията, която представляваха Майкъл и Бети, населението на целия остров не надхвърляше десетина хиляди души.

– Къща под наем? – повтори Майкъл. – Сигурно и един хотелски апартамент щеше да ни свърши работа.

Бети поклати глава.

– На Сан Матадор няма хотели – каза му тя. – Освен това трябва да създаваме правилното впечатление. Ако спечелим клиента, ще трябва да отворим местен офис на острова. Къщата е подходяща за това.

– Има ли басейн? – пошегува се Майкъл.

Бети изсумтя.

– Това е Сан Матадор. *Естествено*, че има басейн.

От двете страни на шосето се виждаха само палмови горички, сред които от време на време просветваха белите сгради на някое усамотено имение. Колите, с които се разминаваха по пътя, бяха от две разновидности. Едните бяха абсурдно скъпи спортни автомобили в ярки цветове, които приличаха на уголемени детски играчки, все едно всеки момент щяха да се изправят на крака и да се трансформират в тежковъоръжени работи. Другите бяха достолепни британски лимузини в погребално черно, които изглеждаха още по-скъпи от спортните коли. Бети беше права – жълтото им порше наистина изглеждаше скромно в сравнение с останалите участници в движението.

Палмовите горички постепенно отстъпиха място на ниски постройки с просторни веранди, равни покриви и

дървени жалузи на прозорците. Майкъл предположи, че вече бяха в града, въпреки че разстоянието между отделните къщи си оставаше все така щедро. Тук-там се виждаха малки групички от хора, заети с различни делови занимания като игра на минигольф, дегустиране на коктейли или работа по слънчевия си загар. Но по целия път от летището дотук Майкъл не беше забелязал нито един човек, който видимо да си изкарва прехраната с физически или умствен труд.

Бети отби от шосето по една алея, за която Майкъл беше готов да се закълне, че е застлана с натрошени коралови черупки, въпреки че никога през живота си не беше виждал коралови черупки. Гумите на поршето меко захрущяха по настилката, докато се приближаваха към къщата в дъното на алеята.

– Как ти се струва? – подхвърли Бети, когато спряха пред нея.

Майкъл погледна къщата. Сигурно беше малка, спретнатата вила в колониален стил. Нямаше как да бъде сигурен, защото малките спретнати вили в колониален стил му бяха също толкова непознати, колкото и кораловите черупки, и пътническите реактивни самолети с осем места.

– Не ми прилича на офис – каза накрая той. – Прилича ми на място, където да отидеш на почивка.

Бети загаси двигателя. Така се чуваха само крясъците на тропическите птици от околните горички и някакъв едва доловим тътен в далечината – може би от океански вълни, които се разбиват в брега.

– Жалко, че не сме на почивка – каза кратко тя.

Майкъл я изгледа, докато тя излизаше от колата и се отправяше към входа на къщата, поклати глава и я последва.

Десет минути по-късно, когато Майкъл излезе от банята, гладко избръснат и само по хавлиена кърпа, увита

около кръста му, Бети го чакаше пред вратата с две закачалки в ръце. На едната имаше костюм в толкова тъмносино, че изглеждаше почти черно, а на другата – официална риза в толкова бледосино, че изглеждаше почти бяла.

– Ще намериш бельо и обувки в гардероба – обясни му тя, преди да излезе от стаята.

– Чакай малко – каза Майкъл. – Откъде си сигурна, че ще ми станат?

Бети спря на прага и се обърна. За пръв път, откакто го беше посрещнала на летището, по устните ѝ заигра лека усмивка.

– Работиш за P.S. – напомни му тя. – Наистина ли си представяш, че има нещо, което да не знаем за теб?

Майкъл се опита да се сети за някаква реплика, с която да спаси поне част от самочувствието си.

– Няма да сложа вратовръзка – заяви твърдо той.

Усмивката на Бети се разшири.

– Знаем – каза тя, излезе от стаята му и затвори вратата зад гърба си.

Майкъл се облече, като си мърмореше нещо на родния си език. Когато се видя в огледалото в цял ръст на стената на гардероба в стаята си, беше принуден да признае, че костюмът наистина му стоеше добре. От огледалото в него се взираше млад мъж, когото почти не познаваше. Поне на външен вид този мъж на име Майкъл, със своите костюми и къщи под наем на тропически острови, нямаше нищо общо с другия мъж, когото беше виждал в парчето счупено огледало на голата бетонна стена над ръждивия умивалник – само една година по-рано. Издаваха го единствено очите му. В очите му все така гореше жаждата за отмъщение, която му беше давала сили тогава, както му ги даваше и сега.

Майкъл приветливо се усмихна на мъжа в огледалото. Пламъкът в очите му затихна... но не угасна съвсем.

Бети го чакаше зад волана и двамата потеглиха обратно по алеята, а след това завиха надясно по шосето, което се превръщаше в главната улица на столицата на Сан Матадор. Докато се движеха по нея, Майкъл се опитваше да си придава вид на човек, който всеки ден вижда подобни неща, но никак не му беше лесно. Бети се справяше по-добре, но все пак беше пристигнала на острова още вчера, а освен това току-що си беше сложила тъмни очила, които скриваха половината от лицето ѝ.

Майкъл не беше ходил нито в Лас Вегас, нито в някоя от столиците на Обединените арабски емирства, но Сан Матадор му приличаше на умалена версия на нещо средно между тях. От двете страни на улицата една след друга се редяха фантастични постройки, които нямаха нищо общо помежду си – освен очевидния факт, че архитектите им са разполагали с неограничен бюджет. Нито една от сградите в центъра на града не беше по-висока от пет етажа, но луксозното им изпълнение сякаш правеше всичко по силите си, за да компенсират кукленските им размери. Майкъл видя позлатени кубета, стъклени минарета и нещо, за което беше почти сигурен, че беше пагода в японски стил. Видя съвършени кубове от стомана и стъкло и други, също толкова модерни сгради, които изглеждаха така, все едно някой великан ги беше сграбчил с две ръце и ги беше усуквал във всички посоки, преди да ги остави обратно на мястото им. Стените на някои от сградите сякаш бяха съставени единствено от изкуствени водопади, които се спускаха с невъзможна прецизност в тесните улеи до основата на стените. Други сгради като че ли изобщо нямаха стени, а плуваха във въздуха на невидими подпорни колони от закалено стъкло, които издаваха присъствието си единствено с отблясъците на яркото тропическо слънце.

А сетне, също толкова внезапно, жълтото им порше излезе от центъра на града и от двете им страни отново

се ширнаха палмови горички, сред които се издигаха старинни имения.

– Еха – каза Майкъл.

– Аха – съгласи се Бети. – Почакай да го видиш през нощта.

– Какво е това място? – промърмори той.

Бети се обърна към него и го изгледа зад тъмните си очила, без да намалява скоростта.

– Джунгла – каза му тя. – И както във всяка друга джунгла, тук живеят хищници.

Майкъл не каза нищо повече, докато не пристигнаха в дома на човека, с когото имаха уговорена делова среща. Вече знаеше, че отиват право в бърлогата на един от най-смъртоносните хищници, които обитаваха този екзотичен остров.

Домът на единствения син на президента на Сан Матадор успя да ги изненада – макар и в неочакван смисъл. Всъщност точно в това беше изненадата. След всичко, което бяха видели в столицата на екзотичната островна държава, Бети и Майкъл очакваха непристъпна крепост с внушителни стени и тежко охраняван портал. Вместо това шосето започна да се изкачва нагоре в поредица от плавни завои, палмовите горички отстъпиха място на просторни морави и остров Сан Матадор изведнъж свърши до входа на имението, построено на високите скали над брега.

Двамата слязоха от колата и се огледаха. Бяха стигнали до мястото, където заливът на северния бряг на острова остро навлизаше във вътрешността на сушата. Именно там, по средата между двете половини на сърцето, оформяно от очертанятията на остров Сан Матадор, брегът се издигаше до високи скали, в които се разбиваха бурни океански вълни.

Имението беше триетажна постройка, изградена по протежение на скалите над залива, така че едната му стра-